

Isus Hristos este același ieri, azi și în veci! (Evrei 13.8)

SCRISOARE CIRCULARĂ Octombrie 2007

Vrem să îi salutăm în mod deosebit pe frații și surorile noastre în Isus Hristos, DOMNUL nostru, din toate națiunile pământului. În această scrisoare circulară vom încerca să arătăm responsabilitatea care însoțește o chemare și o însărcinare divină.

Când prorocul **Isaia** a ajuns în prezența lui Dumnezeu într-o vedenie și a auzit cuvintele: „*Sfânt, sfânt, sfânt este DOMNUL oștirilor!*”, el a strigat: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate...*” Atunci cărbunele aprins i-a atins buzele și vina și păcatul au fost luate de la el. „*Am auzit glasul DOMNULUI, întrebând: ,Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?’ Eu am răspuns: ,Iată-mă, trimite-mă!’*” (Isa.6.8).

Jeremia scrie: „*Cuvântul DOMNULUI mi-a vorbit astfel: ,Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor.’*” (Ier.1.4-5).

Despre **Ezechiel**, citim: „*Cuvântul DOMNULUI a vorbit lui Ezechiel, fiul lui Buzi, în țara Haldeilor, lângă râul Chebar; și acolo a venit mâna DOMNULUI peste el.*” (Ezech.1.3).

Privitor la slujba prorocilor, apostolul Petru scrie: „*Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.*” (1 Petru 1.12).

În epistola sa către Timotei, apostolul Pavel subliniază: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.*” (2 Tim.3:16-17).

Însărcinare și responsabilitate

DOMNUL Dumnezeu lucrează întotdeauna în același fel. El singur decide ce trebuie să aibă loc, cum, când și prin cine va fi făcut. Întreaga Sfântă Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu și ne informează despre planul de mântuire al lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit prin bărbați pe care El i-a curățit și i-a pus deoparte pentru slujbă. De aceea noi trebuie să ascultăm și să credem conform Scripturii. Vechiul și Noul Testament sunt într-o desăvârșită armonie: în Vechiul Testament Dumnezeu a spus dinainte tot ce privea planul Său de mântuire, iar în decursul Noului Testament se împlinesc, conducând spre momentul final când timpul se va revărsa în veșnicie.

Fiecare bărbat al lui Dumnezeu a avut o responsabilitate directă care a venit odată cu chemarea lui divină. **Noe** a avut o responsabilitate deosebită pentru timpul său, al cărei efect s-a simțit până în vremea sfârșitului. DOMNUL a spus: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului Omului.*” (Luca 17:26). El și-a îndeplinit întocmai însărcinarea divină pe care o primise, avertizându-i pe oameni despre judecata iminentă și construind corabia în credință și ascultare (Gen.6:22). Noe a căpătat har înaintea lui Dumnezeu pentru a face voia lui Dumnezeu. Necredincioșii nu au dat atenție mesajului de avertizare; ei nu au intrat în corabie și au pierit. Nu le-a fost de niciun folos când Hristos a coborât în Duhul și a predicat duhurilor din închisoare: „*...în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe.*” (1 Petru 3:19-20) – a fost un „prea târziu” pentru totdeauna.

Noe a umblat cu Dumnezeu și a făcut totul exact cum i se poruncise. Și noi trebuie să umblăm cu Dumnezeu și să facem toate lucrurile conform Cuvântului. Mai întâi Dumnezeu a făcut un legământ cu Noe, iar apoi cu întreaga omenire, dând chiar un semn al acelui legământ, curcubeul. El a făgăduit că pământul nu va fi mai fi distrus printr-un potop: „*Și Dumnezeu a zis: ,Iată semnul legământului pe care îl fac între Mine și voi, și între toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni, în veci.’*” (Gen.9:12-13). Dumnezeu a făcut, de asemenea, un legământ veșnic cu noi prin sângele Noului Legământ pe crucea de pe Calvar: „*Și le-a zis: ,Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.’*” (Marcu 14:24). În Apocalipsa 10, chiar înainte de a începe să domnească, DOMNUL coboară ca Înger al Legământului cu curcubeul deasupra capului pentru a pretinde pământul ca proprietar de drept, așezându-și picioarele pe pământ și pe mare.

Avraam este cunoscut ca tatăl credinței. El nu s-a lăsat abătut de împrejurări, ci a privit la cel Invizibil ca și cum L-ar fi putut vedea. De aceea, el a văzut împlinită făgăduința pe care i-o dăduse Dumnezeu. Cu Avraam, planul de Mântuire începe să prindă contur. Răscumpărătorul nostru este numit și „Fiul lui Avraam” (Matei 1:1). DOMNUL i-a spus lui Avram: „*Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.*” (Gen. 12:3). Apostolul Pavel o rezumă pentru noi în felul acesta: „*Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu și credința aceasta i-a fost socotită neprihănire”. Înțelegeți și voi dar că fiii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”*” (Gal. 3:6-14). Responsabilitatea lui Avraam a fost un exemplu pentru toți credincioșii care „*calcă pe urmele credinței pe care o avea tatăl nostru Avraam.*” (Rom. 4:12). La sfârșit, Dumnezeu i-a dat fiul făgăduit, prin Sara. În ascultare desăvârșită, Avraam a făcut tot ce i-a zis Dumnezeu, el fiind gata chiar să-l aducă pe Isaac ca jertfă, pentru că el a crezut că Dumnezeu îl va învia dintre cei morți (Gen.22:5; Rom. 4:17; Evrei 11:19). Aceasta este o credință vie și adevărată, cu o directă responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Dacă noi credem făgăduințele lui Dumnezeu așa cum a făcut Avraam, le vom vedea împlinite, pentru că în Isus Hristos ele sunt „da” și „amin” (2 Cor.1:20).

Moise a avut o mare responsabilitate pentru Israel, conform însărcinării sale. DOMNUL Dumnezeu i-a apărut în rugul aprins și i-a spus să elibereze poporul, dându-i asigurarea că va merge cu el: „*Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: „DOMNUL Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam.”*” (Ex.3:15). Moise a purtat o mare responsabilitate pentru Israel în legătură cu împlinirea făgăduinței pe care DOMNUL i-o dăduse lui Avraam, și anume că El va elibera pe Israeliti din Egipt după patru sute de ani (Gen. 15:13-14). Moise a văzut făgăduința împlinită și a condus poporul afară din robie. El a trăit să vadă Israelul devenind „*fiul întâi născut*” (Ex. 4:22-23), „*poporul lui Dumnezeu*” (Ex. 5:1) și „*Biserica lui Dumnezeu*”(Ex. 12).

„*DOMNUL vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui.*”(Ex. 33:11a). Și Moise i-a cerut DOMNULUI: „*Acum, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-te că neamul acesta este poporul Tău.*” (Ex.33:13). Aceasta este dorința oricărui adevărat slujitor al lui Dumnezeu. Responsabilitatea pe care a avut-o Moise în fața lui Dumnezeu a fost să facă toate lucrurile întocmai cum i s-a spus și să mărturisească despre ceea ce îi fusese descoperit, după cum scrie în Noul Testament: „*Cât despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu”, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu peste casa lui Dumnezeu. Și casa lui Dumnezeu suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezuguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.*” (Evr. 3:5-6).

Iosua, de asemenea, a avut o responsabilitate deosebită, și anume să conducă poporul, care fusese scos din robie, dincolo de râul Iordan, în țara făgăduită. DOMNUL Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „*Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și tot poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel.*” (Ios.1:2). Apoi noi citim: „*Iosua a dat căpeteniilor oștirii poporului următoarea poruncă: „Treceți prin tabără, și iată ce să porunciți poporului: „Pregătiți-vă merinde, căci peste trei zile veți trece Iordanul acesta ca să mergeți să cuceriți țara pe care v-o dă în stăpânire DOMNUL, Dumnezeul vostru.”*” (1:10-11). Hrana naturală a fost necesară pentru a întări poporul să ia în stăpânire țara făgăduită. Noi avem nevoie de hrana spirituală pentru a fi întăriți, pentru a putea lua în stăpânire tot ce ne-a făgăduit Dumnezeu nouă. Și Iosua a avut o mare responsabilitate în legătură cu copiii lui Israel. Lucrarea pe care Dumnezeu o începuse prin Moise a fost dusă la bun sfârșit sub slujba lui. Cuvântul care fusese descoperit prorocului Moise a fost așezat în Chivotul Legământului, purtat de bărbați care fuseseră puși deoparte în mod special pentru această sarcină. Zidurile Ierihonului au căzut și soarele a stat nemișcat pe cer până când poporul lui Dumnezeu a trăit biruința deplină (Ios. 10).

Ilie a avut însărcinarea să-l aducă pe Israel înapoi la DOMNUL, Dumnezeul lor. El a urcat pe Muntele Carmel, a luat cele douăsprezece pietre reprezentând semințiile lui Israel, a reconstruit altarul, a așezat jertfa pe el, a turnat apă peste ea, și la vremea jertfei de seară a chemat peste ea Numele DOMNULUI Dumnezeu. Răspunsul a venit imediat, pentru că Ilie făcuse totul după Cuvântul lui Dumnezeu. El s-a rugat: „*Ascultă-mă, DOAMNE, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că TU, DOAMNE, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine.*” (1 Împ.18.37). Dumnezeu a răspuns prin foc și a mistuit jertfa și întregul altar: „*Când a văzut poporul lucrul acesta, au căzut cu fața la pământ și au zis: „DOMNUL este adevăratul Dumnezeu! DOMNUL este adevăratul Dumnezeu.”*” (1 Împ.18.39). Această zi a marcat sfârșitul celor patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal și ai celor patru sute de proroci ai Astarteei. Ilie avea cea mai mare responsabilitate de pe pământ în acel timp. Prin puterea chemării dumnezeiești, el a urmat cu supunere tot ce îi poruncise DOMNUL, care a întors astfel la El inima întregului popor.

Toți prorocii trimiși de Dumnezeu în tot Vechiul Testament au avut o chemare divină și, de aceea, o uriașă responsabilitate înaintea lui Dumnezeu, ca nimeni altcineva în timpul lor. La începutul Noului Testament, Ioan Botezătorul a avut o responsabilitate deosebită în legătură cu planul de Mântuire. El era prorocul făgăduit care

fusese trimis pentru a-L prezenta pe Mesia cel făgăduit. El era omul trimis de Dumnezeu, cu mesajul lui Dumnezeu, la poporul lui Dumnezeu: „*pentru ca toți să creadă prin el.*” (Ioan 1:6-13). Conform planului veșnic al lui Dumnezeu, el a pregătit calea DOMNULUI și a întors inimile părinților vechi-testamentari la credința copiilor nou-testamentari. El a fost hotărât pentru acest lucru, ca să pregătească un popor pe placul DOMNULUI. Este scris în Luca 1:16-17: „*El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la DOMNUL, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească DOMNULUI un norod bine pregătit pentru El.*” Cine poate înțelege responsabilitatea care însoțește o trimitere divină și o slujbă făgăduită care este legată direct de planul de Mântuire? DOMNUL făgăduise aceasta în Maleahi 3:1: „*Jată, voi trimite pe solul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea.*” Prin prorocul Isaia s-a prorocit: „*Un glas strigă: „Pregățiți în pustie calea DOMNULUI.”*” (Isa. 40:3). În Noul Testament putem găsi confirmarea acestei slujbe în mai multe versete: Mat. 11:12-13; Marcu 1:1-4; Luca 7:27-30; Ioan 1:19-28.

DOMNUL nostru a fost Mesia și Răscumpărătorul făgăduit. Unii L-au primit, alții L-au respins. Celor care L-au primit li s-a dat puterea dumnezeiască de a deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu (Ioan 1:12-13). Când El a venit în trup, El a avut cea mai mare responsabilitate, aceea de a împlini lucrarea de Răscumpărare. Apostolul Pavel spune: „*și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus.*” (Fapte 13:32-33). Responsabilitatea noastră astăzi este să vestim întregii omeniri lucrarea de mântuire care a fost deja împlinită. Aceasta este sarcina Bisericii nou-testamentale încă de la întemeierea ei, în ziua de Rusalii.

Apostolul Petru a fost ales să se ridice în mijlocul fraților când cei 120 erau adunați în odaia de sus. Și el a fost un bărbat cu o trimitere în responsabilitate directă înaintea lui Dumnezeu. Petru a fost primul căruia DOMNUL i-a încredințat cheile Împărăției, pe baza descoperirii divine a lui Isus Hristos care îi fusese dată (Mat.16). El a acționat sub directa îndrumare a DOMNULUI înviat. Omul lui Dumnezeu al primului ceas a rostit prima predică sub călăuzirea și inspirația directă a Duhului Sfânt. În acest punct trebuie repetat că ultima predică a unui om al lui Dumnezeu înaintea revenirii lui Hristos va fi la fel ca prima predică de la început. Ultimul botez va fi făcut exact cum a fost primul, în momentul întemeierii Bisericii Noului Testament.

Modelul biblic este valabil din prima până în ultima zi a timpului de har. Prima dată are loc vestirea care aduce la iveală credința, apoi Duhul Sfânt îl conduce pe om la pocăință, urmată de întoarcerea la Hristos, Răscumpărătorul, după care urmează botezul fiecărui credincios adevărat în Numele DOMNULUI Isus Hristos.

Convertirea și trimiterea **apostolului Pavel** sunt cunoscute fiecărui cititor al Bibliei. Slujba lui a venit cu o responsabilitate unică pentru Biserica Noului Legământ. El a așezat toate lucrurile din cadrul Bisericii în ordinea lor divină, a arătat integrarea corectă a slujbelor și darurilor Duhului care au fost date pentru zidirea Bisericii și a tratat amănunțit fiecare subiect biblic. Însărcinarea lui a fost cea mai importantă pentru Biserica Noului Testament. Apostolul Pavel a fost acela care a pronunțat blestemul asupra oricui ar predica o altă Evanghelie (Gal.1). Astăzi, lumea religioasă este plină de oameni care predică un alt Isus și o altă evanghelie datorită faptului că au primit un alt duh (2 Cor. 11.4).

Apostolul Ioan, exilat pe insula Patmos din cauza Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos (Apoc. 1.9), a avut, de asemenea, o responsabilitate deosebită înaintea lui Dumnezeu. Acolo, într-o izolare totală de civilizație, DOMNUL i-a arătat toate lucrurile care se vor întâmpla, până la sfârșitul timpului. El L-a văzut pe DOMNUL pe scaunul Lui de domnie (Apoc. 4), a văzut cartea tainică pecetluită cu șapte peceti (Apoc. 5), a văzut Mireasa în cer și i-a auzit pe biruitori cântând marele Aleluia (Apoc. 19). A văzut domnia lui Hristos din timpul Împărăției de 1000 de ani, a văzut prima și a doua înviere, a văzut judecata din fața Tronului Alb (Apoc.20). A văzut chiar și cerul cel nou și pământul cel nou (Apoc.21). Nimeni altul nu a avut aceeași chemare și, prin aceasta, o responsabilitate directă înaintea lui Dumnezeu. El trebuia să scrie tot ce văzuse și auzise (Apoc. 1.11), ca noi să o avem până în ziua de azi. Amin!

În cursul istoriei Bisericii au apărut diferiți bărbați care nu aveau o însărcinare și o slujbă prin trimitere directă din partea lui Dumnezeu. Erau bărbați care, înflăcărați de religie, au ieșit din păgânism și s-au convertit la creștinism, dar nu la Isus Hristos. Începând cu Conciliul de la Niceea (325 d. Hristos) a fost formulat un crez total nebiblic, formându-se o biserică omenească în Imperiul Roman, fără apostoli și proroci, total opusă Bisericii originale care a fusese zidită pe temelii apostolilor și prorocilor (Efes. 2.20).

După domnia de 1000 de ani a Bisericii Catolice, a avut loc o puternică străpungere spirituală în timpul Reformei. Bărbați ca Wycliff, Hus și alții au fost luminați de Duhul lui Dumnezeu pentru că au luat Scriptura în mâini și Cuvântul lui Dumnezeu în inimă. Ei au pregătit drumul pentru reformatori. Au venit apoi Martin Luther, Philip Melancton, Huldrych Zwingli, Jean Calvin și alții care au susținut vestirea liberă a Evangheliei. Alte treziri au urmat prin John Wesley, fondatorul Bisericii Metodiste, John Smith, fondatorul Bisericii Baptiste, Menno Simons, fondatorul Bisericii Menonite, până la Dwight Moody și mulți alții. Lumea știe și despre revărsarea puternică a Duhului Sfânt și despre trezirea pentecostală de la începutul secolului XX. Predicatori simpli au fost umpluți cu Duhul Sfânt și au mărturisit atât despre Isus Hristos ca Mântuitor al lor personal, cât și despre botezul cu Duhul Sfânt și cu foc (Mat. 3.11-12, Fapte 11.15-16, și alte versete).

După al Doilea Război Mondial a apărut **William Branham**. El a avut o chemare și trimitere deosebită și o slujbă profetică. Chiar și adversarii lui trebuie să admită că o asemenea slujbă nu a existat pe pământ din vremea DOMNULUI nostru. Ziua de 7 mai 1946 a fost o zi deosebită, aleasă de Dumnezeu, pentru trimiterea slujitorului Lui și pentru a-i comunica acestuia **scopul legat de chemarea lui**. Prin asta, am ajuns la principala făgăduință a timpului nostru care nu a putut rămâne neîmplinită. Am afirmat de repetate ori că Dumnezeu face toate lucrurile legate de Planul Lui de mântuire conform Cuvântului Său, așa încât să poată fi verificate oricând. Testul trebuie să fie bazat întotdeauna pe Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare profecie și făgăduință referitoare la prima venire a lui Hristos s-au împlinit în mod literal atunci, dar cărturarii și învățătorii nu le-au recunoscut, deoarece erau orbiți de propriile lor interpretări. Se pare că astăzi istoria se repetă în această privință. Profetia biblică nu trebuie nicidecum interpretată (2 Petru 1.20); ea trebuie văzută și recunoscută în împlinirea ei. Răstălmăcirile sunt întotdeauna lucrarea Dușmanului și doar ni se pun în cale, împiedicându-ne, de fapt, să vedem prin descoperire împlinirea acestora.

Pentru această ultimă parte a timpului de har, Dumnezeu Însuși a dat făgăduința: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua DOMNULUI, ziua aceea mare și înfricoșată.” Aceasta este „Așa Vorbește DOMNUL”. Noi trăim încă în timpul harului, numit și „Ziua Mântuirii” (Isa. 49. 6-8, 2 Cor. 6.2). Timpul de har a început la prima venire a lui Hristos și se va încheia pentru neamuri cu întoarcerea lui Hristos, după cum ni s-a promis în Ioan 14.1-3. Numai atunci va începe ziua de apoi, ziua înfricoșătoare a DOMNULUI. Dumnezeu veșnic adevărat a vegheat asupra Cuvântului Său și a împlinit ce făgăduise. Cum ar putea fi altfel? El ne-a trimis, într-adevăr, un bărbat pe care l-a rânduit să fie proroc după felul lui Ilie. Oricine nu o recunoaște și nu o acceptă, trăiește în întuneric spiritual și nu se află în Împărăția lui Dumnezeu sau nu a recunoscut încă cercetarea plină de har a lui Dumnezeu. Cuvântul profetic poate să strălucească precum o lumină puternică în întuneric numai după ce ne-a fost descoperit (2 Petru 1.19).

În acest context se pune această întrebare: Care este ziua DOMNULUI care trebuia să fie precedată de trimiterea unui om asemănător lui Ilie? Noi am menționat deja pe scurt faptele lui Ilie. Chestiunea actuală este trimiterea pentru timpul nostru, aceea de a întoarce inimile copiilor lui Dumnezeu de la toate lucrurile care nu corespund cu Cuvântul și de a-i aduce înapoi la DOMNUL. Acum, în acest timp al sfârșitului, învățătura originală a celor doisprezece apostoli trebuie predicată Bisericii așa cum a fost propovăduită la început, astfel ca Biserica să fie adusă la armonia ei originală și să fie zidită pe adevărata temelie a apostolilor și prorocilor, Isus Hristos fiind piatra din capul unghiului (Ef. 2:13-22).

Ce este prezis în Sfânta Scriptură? Pe de o parte se afirmă că se vor ridica numeroși proroci falși și hristoși mincinoși și vor înșela pe mulți – dacă va fi posibil, chiar și pe cei aleși (Matei 24). Pe de altă parte, noi avem această făgăduință atotcuprinzătoare: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua DOMNULUI, ziua aceea mare și înfricoșată.” (Mal. 4:5-6). DOMNUL nostru a confirmat din nou această făgăduință foarte importantă în Noul Testament: „Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.”” (Mat. 17:11).

„El le-a răspuns: „Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile.”” (Marcu 9:12). El s-a referit la slujba deja încheiată a lui Ioan Botezătorul, care venise în duhul și puterea lui Ilie: „Dar Eu vă spun că Ilie a și venit, și ei i-au făcut ce au vrut” (v. 13).

Iată câteva versete care arată ce se va întâmpla când va veni ziua DOMNULUI:

„Iată, vine ziua DOMNULUI, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va prefăce tot pământul în pustiu, și va nimici pe toți păcătoșii de pe el.” (Isa.13:9)

„...soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua DOMNULUI, ziua aceea mare și înfricoșată.” (Ioel 2:31).

„Căci ziua DOMNULUI este aproape pentru toate neamurile.” (Oba.1:15).

„Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei.” (Mat. 24:29).

„Dar, în zilele acelea, după necazul acesta, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei.” (Marcu 13:24).

„Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum: soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua DOMNULUI, ziua aceea mare și strălucită.” (Fapte 2:19-20).

„Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua DOMNULUI va veni ca un hoț noaptea.” (1 Tes.5.2).

„Ziua DOMNULUI însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” (2 Petru 3:10).

Apostolul Ioan a fost luat în Duhul chiar în ziua DOMNULUI (Apoc. 1.10). El a văzut cartea pecetluită cu șapte peceți în mâna Celui care ședea pe scaunul de domnie (Apoc. 5.1). Mai departe, el a văzut Mielul luând cartea și rupându-i pecețile. Fratele Branham a fost acela căruia i-a fost dată descoperirea celor șapte peceți în martie 1963. Primele patru peceți merg în paralel cu cele șapte epoci ale Bisericii. A cincia vorbește despre evreii martiri și despre evreii care vor fi și ei uciși în vremea ce urmează (Apoc. 6.9-11). Bineînțeles, acest lucru va avea loc după răpire și după încheierea slujbei celor doi proroci (Apoc. 11). Odată cu deschiderea celei de a șasea peceți aflăm mai multe despre începutul zilei DOMNULUI.

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de pâr, luna s-a făcut toată ca sângele.” (Apoc. 6:12).

O, cât de clar este Cuvântul lui Dumnezeu! Înainte ca soarele să se transforme în întuneric și luna în sânge, înainte ca toate lucrările oamenilor să ardă în foc, înainte de a avea loc curățarea, Dumnezeu a făgăduit să ne trimită un proroc. Aceasta este cea mai importantă făgăduință care trebuia să se împlinească în timpul nostru.

Ori de câte ori apare un proroc adevărat, a cărui slujbă este confirmată de Dumnezeu, atenția noastră trebuie să fie atrasă spre mesajul pe care el îl aduce. Încă o dată am ajuns la acest punct important, chemarea și trimiterea dată fratelui Branham, și nouă nu ne este rușine de alegerea lui Dumnezeu.

Un eveniment deosebit a fost experiența supranaturală pe care a avut-o fratele Branham în 11 iunie 1933, la primul botez în râul Ohio, după prima campanie de evanghelizare. Din interiorul luminii supranaturale i s-a spus de trei ori: „Privește în sus!” Când a privit în sus, a văzut acea lumină supranaturală, și vocea puternică a DOMNULUI a spus: „**Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca să premerge prima venire a lui Hristos, așa ești trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos.**” În aprilie 1966 am întâlnit mai mulți oameni în Jeffersonville, Indiana, SUA, care au fost martori oculari ai acestei mari experiențe. De această trimitere supranaturală este legată o responsabilitate pentru Biserica lui Isus Hristos pe care nimeni nu a avut-o mai înainte. Lui Dumnezeu nu Îi pare rău de darurile și chemarea făcută. Dumnezeu nu Își ia înapoi darurile și chemarea făcute (Rom. 11:29). Următorul lucru rămâne adevărat: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.” (Amos 3:7). Așa este scris, și noi așa o credem. Făgăduința că Dumnezeu va trimite un proroc la sfârșitul timpului de har, înainte de a începe ziua DOMNULUI, este astfel împlinită și confirmată. Nici un copil al lui Dumnezeu nu poate trece pe lângă o slujbă așezată de Dumnezeu, altfel se va împlini următorul lucru: „Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți, căci în zilele voastre, am să fac o lucrare, pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva.” (Fapte 13:41).

Dumnezeu nu trebuie să ceară sfatul nimănui asupra lucrurilor pe care ar trebui să facă. El singur veghează asupra Cuvântului Său și poartă toată responsabilitatea pentru tot ceea ce aparține de planul de mântuire și de întregul Plan al lui Dumnezeu. El trimite pe slujitorii Lui cu o însărcinare directă, prin care aceștia iau și ei parte la această responsabilitate. În secolul XX - fie că oamenii o cred și o acceptă, fie că nu - nu a fost un alt om pe fața pământului care să fi avut o chemare și o trimitere directă ca fratele Branham. Acest om a acționat cu o responsabilitate directă înaintea lui Dumnezeu, conform planului de mântuire pentru vremea sfârșitului.

Mulți dintre evangheliștii primului val de trezire sunt încă în viață astăzi, la fel și unele dintre personalitățile carismatice din următoarele valuri de trezire. Am putea să-i întrebăm pe fiecare dintre ei dacă a primit o chemare directă, și dacă știu ziua, ora și locul unde le-a încredințat DOMNUL o însărcinare dumnezeiască. Niciodată n-au mai fost activități religioase atât de intense precum vedem astăzi, dar cu programele lor impresionante ei își construiesc, mai mult sau mai puțin, propria lor împărăție în Împărăția lui Dumnezeu. Un observator atent își dă seama despre ce este vorba cu adevărat – spectacol religios, decorat cu povestiri biblice.

Pe baza propriei mele responsabilități înaintea lui Dumnezeu, aș vrea să mai repet o dată: prin slujba fratelui Branham făgăduința din Maleahi s-a împlinit. Calea lui Dumnezeu conduce la trimiterea dumnezeiască, și nu la a trece **pe lângă** ea. Toți știu că noi trăim acum în timpul sfârșitului și, de asemenea, că revenirea lui Isus Hristos este foarte, foarte aproape, chiar dacă nimeni nu știe ziua și ora. Datorită faptului că fratelui Branham i s-a spus că **mesajul încredințat lui** va premerge a doua venire a lui Isus Hristos, acesta este deci obligatoriu pentru noi toți care dorim să fim gata când Hristos se întoarce.

Dumnezeu a chemat anumiți oameni pentru o slujbă extraordinară și de aceea le-a dat și o mare responsabilitate. Întotdeauna a fost *un singur om* pentru vremea în care a trăit. Astfel de oameni au fost trimiși de Dumnezeu conform planului de mântuire. Numai o persoană care recunoaște aceasta va accepta o astfel de slujbă și va crede Cuvântul lui Dumnezeu descoperit și vorbit prin slujitorul Său. Ferice de cei care primesc un om trimis de Dumnezeu, și vai de cei care nu o fac! Ceea ce DOMNUL spune despre aceia pe care El îi trimite, rămâne adevărat pentru totdeauna: „Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” (Matei 10:40).

„Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește, iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” (Luca 10:16).

„Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește, și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” (Ioan 13:20).

Trebuie să o mai subliniem o dată: cine trece pe lângă o slujbă făgăduită și rânduită de Dumnezeu, acel om trece disprețuitor pe lângă Dumnezeu însuși și pe lângă lucrarea Lui.

Adevărata răbdare

Referitor la răpire și la așezarea din nou care trebuie s-o premeargă, avem două exemple deosebite: **mai întâi Enoh, apoi Iov**. Iov a trăit o restituire într-o dublă măsură, iar Enoh a avut mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. **Iov** a trecut prin încercări grele, pe care nimeni din vremea sa nu le-a mai avut. Când fiii lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea DOMNULUI, a fost de față și Satan. El a cerut permisiunea, și aceasta i-a fost acordată, să-i ia lui Iov tot ceea ce avea. După aceea, Satan a lovit cu toată puterea. Acela a fost momentul în care până și soția lui Iov a spus: „*Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu, și mori!*” (Iov 2.9). Iov a rămas credincios lui Dumnezeu și a primit dovada credincioșiei lui Dumnezeu față de slujitorii Săi. Satana putea să nimicească tot, dar nu i s-a permis să se atingă de sufletul lui. La sfârșitul încercării a venit restituirea: „*DOMNUL a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și DOMNUL i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese.*” (Iov 42:10).

În Noul Testament, Iacov s-a referit la subiectul acesta, și i-a încurajat pe credincioși să sufere cu răbdare. El a mai scris și despre ploaia timpurie și cea târzie, și despre revenirea DOMNULUI nostru. Apoi ne-a îndemnat pe toți: „*Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe prorocii, care au vorbit în Numele DOMNULUI. Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat DOMNUL.*” (Iacov 5.7-11). Versetul următor se aplică tuturor celor ce cred cu adevărat și doresc să aibă parte de restituire și răpire: „*Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. ‘Încă puțină, foarte puțină vreme’, și ‘Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi.’*” (Evrei 10.35-39). Vino, Doamne Isuse! Amin.

Lui **Enoh**, al șaptelea urmaș al lui Adam, i-a fost acordată un privilegiu special. El a umblat cu Dumnezeu, „*apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.*” (Gen. 5.21-24). El a exprimat o singură profeție, care nici măcar nu este scrisă în Vechiul Testament, dar poate fi găsită în Noul Testament: „*Iată că a venit DOMNUL cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți.*” Despre Enoh citim mai departe în Noul Testament: „*Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.*” (Evrei 11.5). Acesta este cel mai important mesaj pentru cei ce doresc să fie luați în slavă. Despre Fiul lui Dumnezeu citim: „*Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: ‘Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.’*” (Mat. 3:17). În același fel, toți fiii și fiicele lui Dumnezeu trebuie ca, prin credință și ascultare, să treacă prin botezul în apă și, de asemenea, prin botezul Duhului Sfânt, prin care își primesc sfințirea și devin astfel plăcuți lui Dumnezeu, căci El ne-a „*rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.*” (Efeseni 1.5).

Următorul verset ne spune ce a fost făgăduit tuturor celor ce sunt plăcuți lui Dumnezeu, precum Enoh: „*Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.*” (Apoc. 3.21). Ce chemare extraordinară, să fim aleși astfel și să știm ce destinație îi așteaptă pe toți cei ce vor fi părtași primei învieri și răpirii! Aceasta este lecția cea mare pe care am învățat-o prin exemplul lui Enoh, al șaptelea descendent de la Adam: umblarea cu Dumnezeu ne duce la mărturia că-I suntem plăcuți, care apoi ne conduce drept în răpire.

O însărcinare divină obligă

Acum noi trebuie să fim foarte atenți la ceea ce spune DOMNUL: „*Cine primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc.*” (Matei 10.41). Subiectul acesta a generat multe dispute, căci s-au ridicat mulți care au pretins a fi proroci, apoi și-au format propria denotație sau religie, cu ucenici proprii. Însă tocmai acesta este semnul prin care recunoaștem că ei au fost proroci mincinoși. Un proroc autentic este un om trimis de Dumnezeu cu mesajul dumnezeiesc adresat Bisericii conform planului veșnic al lui Dumnezeu. Un asemenea om nu-și pregătește calea proprie, ci calea DOMNULUI, și unește Mireasa cu Mirele.

Este adevărat că Dumnezeu și-a luat slujitorul acasă, în vremea noastră, dar mesajul ne-a rămas. Acum ne aflăm înaintea unei întrebări vitale: cine duce mesajul acesta dintr-o însărcinare dumnezeiască, cu o vestire limpede precum cristalul, în lumea întreagă? Cine nu adaugă la Sfânta Scriptură, cine nu răstălmăcește nici măcar o singură afirmație a prorocului? Cine spune întregii omeniri că numai Dumnezeu este răspunzător pentru ceea ce a promis în Cuvântul Său și apoi a descoperit prin ultimul mesaj? Lucruri pe care oamenii le așteaptă, dar care nu sunt scrise clar în Sfânta Scriptură, pot cauza doar diviziuni și duc la dezamăgiri.

Nici Matei 25 nu trebuie răstălmăcit. Acolo găsim descrierea lucrurilor ce vor avea loc la revenirea Mirelui ceresc. Fecioarele înțelepte vor intra cu El la nuntă, iar cele nechibzuite vor sta înaintea ușii închise. Este scris: „*cele*

ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa.” (Mat. 25.10). În Matei 24 este descris amănunțit timpul sfârșitului. Acolo Învățătorul a fost întrebat: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Mat. 24.3). Întrebarea este urmată de o descriere amănunțită a lucrurilor ce se vor petrece pe pământ în vremea sfârșitului și suntem, de asemenea, avertizați: „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.”

Cei aleși vor face excepție, pentru că ei nu pot fi înșelați. Unșii falși și prorocii mincinoși se consideră confirmați prin semne și minuni, dar ei nu sunt în concordanță cu învățăturile lui Hristos, așa cum au fost acestea vestite de către apostoli și proroci. La sfârșitul capitolului 24 din Matei, DOMNUL nostru a întrebat: „Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?” Aceasta ne amintește de ceea ce a spus DOMNUL nostru: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan. 4.34). Iubitul nostru DOMN Își va încheia lucrarea Sa de răscumpărare cu ai Săi, care sunt rânduiți să fie în Voia și Cuvântul Său.

Desăvârșirea lucrării de răscumpărare se află acum în faza finală. Cuvântul lui Dumnezeu a devenit hrana noastră spirituală și orientarea noastră deplină. Dorința noastră este să cunoaștem Voia lui Dumnezeu, mai ales în ceea ce privește desăvârșirea lucrării lui Dumnezeu, până când aceasta se va manifesta. Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu dat nouă prin slujba fratelui Branham, o slujbă binecuvântată într-un mod extraordinar și confirmată dumnezeiește, este cu adevărat mana proaspătă care este dată tuturor slujitorilor adevărați ai DOMNULUI, pentru ca aceeași hrană spirituală să poată fi împărțită în întreaga lume. Numai așa se va înfăptui unitatea în Biserica Mireasă a lui Isus Hristos: toți slujitorii care predică Cuvântul trebuie să-ți asume acum răspunderea deplină înaintea lui Dumnezeu și să vestească poporului învățătura corectă, fără nici un program propriu sau învățături străine. Prin slujba fratelui Branham au fost descoperite, într-adevăr, toate tainele ascunse în Cuvânt. Slujba lui ne-a restituit toate învățăturile originale, atocuprinzătoare. EL ne-a promis: „Jată, vin zile, zice DOMNUL Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor DOMNULUI.” (Amos 8:11). Îi mulțumim DOMNULUI pentru că ne-a dat hrana spirituală potrivită la vremea hotărâtă.

Niciodată n-a mai fost descoperit pe pământ Cuvântul lui Dumnezeu atât de profund și cuprinzător, de la Geneza la Apocalipsa, așa cum este în vremea noastră. Nouă ne-a fost încredințată, cu adevărat, isprăvnicia peste toate bunurile din Casa lui Dumnezeu. De aceea noi putem declara în mod realist împreună cu apostolul Pavel: „Jată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.” (1Cor.4.1-2)

În legătură cu revenirea Mirelui, Matei 25 vorbește despre fecioare. Pavel scrie referitor la Biserica: „v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.” Pe vremea lui Avraam, un slujitor a fost trimis să găsească o mireasă pentru Isaac, fiul făgăduit: „Fata era foarte frumoasă; era fecioară, și nici un bărbat n-avusese legături cu ea.” (Gen. 24.16). Simbolul fecioarei exprimă faptul că Biserica Mireasă trebuie să se elibereze de orice stricăciune spirituală și de orice curvie spirituală, pentru a fi curată și neîntinată atunci când îl va întâlni pe Mire. La desăvârșire, adevărații credincioși sunt descriși ca fecioare înțelepte, pentru că după ce au fost chemați afară și după ce s-au separat, ei nu se pângăresc spiritual în nici un fel. Mirele ceresc va lua acasă o Mireasă curată, neîntinată.

În Vechiul Testament, Israelul a fost numit fecioară, în special în legătură cu strângerea poporului în zilele din urmă: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea! Te voi așeza din nou, și vei fi așezată din nou, fecioara lui Israel!” (Ier. 31.3-4). În Apocalipsa 14, cei 144.000 din cele 12 seminții ale lui Israel sunt arătați împreună cu Mielul pe muntele Sion. Despre ei se spune în v. 4: „Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El.” Ei nu aparțin niciunui grup religios sau mesianic din Israel. Ei sunt evrei autentici care așteaptă clipa când cei doi proroci vor avea slujba lor dumnezeiască în Ierusalim. În Apocalipsa 12, femeia reprezintă Biserica autentică, iar în capitolul 17, femeia decăzută reprezintă biserica aceea care s-a lepădat de credință.

Haideti să comparăm, mai departe, făgăduința principală dată pentru nașterea Fiului lui Dumnezeu și nașterea copilului de parte bărbătească, ce va fi răpit la Dumnezeu (Apoc. 12.5). Toată creația așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8.19-27). Despre nașterea Răscumpărătorului citim: „Jată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu...” (Isa. 7.14). Despre Maria, fecioara — nu „femeia tânără”, cum spun acum batjocoritorii — se relatează cum îngerul Gavril i-a adus făgăduința despre nașterea Fiului lui Dumnezeu. Ea a crezut Cuvântul făgăduinței. Duhul Sfânt a umbrit-o, puterea Celui Preaînalt a venit peste ea și Cuvântul s-a făcut trup și s-a născut Fiul lui Dumnezeu (Matei 1; Luca 1).

Maria este exemplul pentru fecioarele înțelepte. Ele nu primesc doar ungera prin Duhul Sfânt, cum este cazul fecioarelor nechibzuite, ci primesc și sămânța Cuvântului; ele n-au nici o legătură cu vreun bărbat care răspândește răstălmăciri, la fel cum Maria n-a cunoscut nici un bărbat (Luca 1.34). Cuvântul este sămânța, și prin Duhul Sfânt puterea lui Dumnezeu a venit peste Maria, la fel cum vine peste fecioarele înțelepte. Cele înțelepte nu

au numai candelile, care reprezintă iluminare, ci au și plinătatea Duhului în vasele lor; de fapt, ele însele devin vase de cinste, sfințite pentru slava DOMNULUI (2 Tim. 2:9-21).

Răspundere înaintea lui Dumnezeu

Acum ajungem la responsabilitatea directă pe care o avem înaintea lui Dumnezeu în timpul acesta. Fiecare proroc a avut vremea și slujba sa. Fiecare slujitor rânduit de Dumnezeu și-a împlinit slujba în Voia lui Dumnezeu, conform Cuvântului lui Dumnezeu, în vremea lui. Ioan Botezătorul și-a avut însărcinarea lui, la fel ca și apostolul Petru și apostolul Pavel, ca și Ioan pe insula Patmos. Cu mulțumire noi recunoaștem, în continuare, că și fratele Branham și-a avut vremea și slujba sa — lui i-a fost dată cea mai mare răspundere din toate timpurile, aceea de a vesti într-un mod cuprinzător toate lucrurile care ne-au fost descoperite de către proroci și apostoli, și prin aceasta să aducă Biserica Mireasă înapoi la Cuvântul de la început. Oricine crede conform Scripturilor are dreptul să întrebe: cine are, în vremea noastră, o chemare directă și o însărcinare din partea lui Dumnezeu ca să ducă mesajul în lumea întreagă, chiar înaintea revenirii lui Hristos?

Nici un slujitor al lui Dumnezeu nu are nevoie să mărturisească în numele lui. N-a făcut-o niciunul dintre proroci sau apostoli. Cu toate acestea, fiecare proroc și fiecare apostol a avut o răspundere directă înaintea lui Dumnezeu, aceea de a-și împlini slujba conform chemării și însărcinării dumnezeiești. De exemplu, apostolul Petru a spus: „*Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă.*” (Fapte 15.7). Apostolul Pavel mărturisește: „*Căci așa ne-a poruncit DOMNUL: ,Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.*” (Fapte 13.46-49). Când Ioan Botezătorul a fost întrebat cine este el, răspunsul său a venit cu promptitudine: „*Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: ,Neteziți calea DOMNULUI’, cum a zis prorocul Isaia.*” (Ioan 1.23). În ultimul capitol al Bibliei citim următoarea mărturie: „*Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și DOMNUL, Dumnezeul duhurilor prorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile, care au să se întâmple în curând.*” (Apoc. 22.6).

Noi toți știm că există mulți oameni în această lume, care poartă o mare răspundere în domeniul lor de specializare, dar nu despre aceasta este vorba acum. Preocuparea noastră este răspunderea din cadrul Împărăției lui Dumnezeu. În directă răspundere înaintea lui Dumnezeu, eu am îndeplinit timp de peste 40 de ani ceea ce DOMNUL Însuși m-a chemat și m-a însărcinat să fac, în 2 aprilie 1962, chiar înainte de răsăritul soarelui. Deși Satana a încercat din rășputeri să mă distrugă pe mine și lucrarea lui Dumnezeu, începând din 1979, eu trebuie să rămân credincios chemării cerești și să continui să slujesc conform însărcinării ce mi s-a dat, cu deplină responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. La urma urmei, nu este lucrarea mea, ci lucrarea DOMNULUI; nu este cuvântul meu, ci Cuvântul Său; nu este biserica mea, ci Biserica Sa, pe care El singur a răscumpărat-o și o cheamă afară acum, prin ultimul mesaj (2 Cor. 6:14-18). La urmă, El Își va înfățișa o Biserică slăvită, fără pată sau zăbărcitură (Efeseni 5.27). Mirele cereșc are o Mireasă pe acest pământ, și toți cei ce fac parte din Biserica Mireasă vor asculta acum glasul Mirelui.

Îi mulțumim lui Dumnezeu că acum, la sfârșitul timpului de har, Cuvântul Său, cu toate făgăduințele, este dus în toată lumea, pentru ultima oară, și suntem recunoscători pentru toți frații devotați care sunt părtași în mod corect la aceasta. Suntem, de asemenea, recunoscători pentru biserica locală de aici, din Krefeld, și pentru Centrul Internațional de Misiune. Apreciem mai ales ocazia de a avea emisiuni televizate în multe țări, în limbile germană, engleză și rusă. Milioane de oameni au auzit astfel evanghelia veșnică. Recolta este copleșitoare, mai ales pe continentul african. Predicile ținute în primul sfârșit de săptămână aici la Centrul de Misiune din Krefeld, care sunt traduse simultan în 12 limbi, au întotdeauna un răsădit extraordinar de benefic. Acestea pot fi ascultate în direct, în toată lumea, prin Internet, în șapte limbi. În același mod, putem acum să transmitem în direct din Zürich, Elveția, în două limbi, în timpul adunărilor de aici, de la sfârșitul lunii. Fiecare este invitat să ni se alăture și să ia parte la ceea ce face Dumnezeu în prezent.

Noi continuăm să trimitem în toată lumea predicile fratelui Branham, scrisorile noastre circulare, cărți și broșuri, în limbile principale, astfel încât tuturor celor ce aparțin de Biserica Mireasă le este dată ocazia să strângă rândurile și să înainteze împreună pe calea corectă. „*Apoi mi-a zis: ‘Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape.*” (Apoc. 22.10). Odată cu deschiderea pecetilor, noi am devenit perfect conștienți de faptul că vremea este într-adevăr aproape. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul! Amin.

Relatare misionară

Este copleșitor să trăiești ceea ce face Dumnezeu astăzi, la nivel mondial. A trecut mai mult de jumătate din anul 2007, și fiecare lună a fost plină cu adunări deosebite, în diferite țări. Între 75 și 85 de mii de oameni au auzit Cuvântul lui Dumnezeu în timpul călătoriei misionare din iulie în cinci țări africane. Stadioanele s-au umplut cu nu mai puțin de 18 mii de oameni la o singură adunare. Mulți dintre noi nu-și pot nici măcar imagina adunări de asemenea proporții. Au avut loc 21 de adunări în total, iar Dumnezeu a dat binecuvântările Lui într-un mod atât de puternic, încât acestea au avut ca rezultat multă roadă pentru veșnicie. Prin harul lui Dumnezeu, am putut să rămân credincios în sarcinării mele și să continuu să călătoresc lunar în scop misionar. În general, mă aflu în Centrul de Misiune circa două săptămâni pe lună, iar restul timpului îl folosesc pentru călătoriile misionare. Vă sunt foarte recunoscător tuturor celor ce mă purtați în rugăciunile voastre, care mă însoțesc în călătoriile mele.

Este cu adevărat o campanie victorioasă pentru adevăr. Ultima chemare răsună și cei ce au urechi să audă ce spune Duhul bisericilor ies afară, se separă, și sunt curățiți. Isus Hristos, DOMNUL și Mântuitorul nostru, a fost biruitor pe Golgota. După învingerea Satanei, morții și locuinței morților, Dumnezeu a încununat lucrarea de răscumpărare prin învierea Lui. Acum este însărcinarea noastră să luptăm ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile (Rom. 1:5-6). Apostolul Pavel scrie credincioșilor: „*între care sunteți și voi, cei chemați să fiți ai lui Isus Hristos.*” (Rom. 1:5-6). Astăzi ne sunt adresate nouă aceste cuvinte. Noi suntem aceia care am primit însărcinarea dumnezeiască și am acceptat mesajul, crezându-l din toată inima.

Cuvintele scrise în Romani 11:4-7 rămân adevărate în veci. Prima întrebare este: „*Dar ce-i răspunde Dumnezeu? ... Tot așa, și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har ... rămășița aleasă a căpătat.*” Acestea sunt afirmații puternice; sunt realități dumnezeiești pentru fiecare perioadă de timp. Aleșii ies la iveală ca ultima rămășiță și sunt singurii care vor atinge ținta finală.

Ce a spus DOMNUL nostru în Ioan 8:47 va rămâne, de asemenea, adevărat în veci: „*Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu.*” Același lucru este valabil și în ceea ce privește 1 Ioan 2:21: „*V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți, și știți că nici o minciună nu vine din adevăr.*” În 1 Ioan 4:6 apostolul pe bună dreptate îndrăznește să spună: „*Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu, ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu, nu ne ascultă.*” Așa a fost întotdeauna cu cei aleși, și la fel este până în ziua de azi.

În această scrisoare circulară ne-am ocupat de însărcinare și răspundere. Acel fel de răspundere mi-a fost dată mie și tuturor slujitorilor adevărați ai lui Dumnezeu. Predicatori care cedează propriei lor invidii și gelozii răspândesc cea mai îngrozitoare defăimare. De fapt, ei se fac vinovați de defăimare și vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu. Prin faptele lor își dau pe față adevărata lor natură, împlinind următoarele versete: „*Căci vestirea, pe care ați auzit-o de la început, este aceasta: să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său.*” (1 Ioan 3:11-12).

Din păcate, încă de la început au existat întotdeauna două seminte diferite: cei ce urăsc, și cei ce sunt urâți; cei ceucid, și cei ce sunt uciși; cei ce prigonesc, și cei ce sunt prigoniți; cei ce defăimează și cei ce sunt defăimați. Împreună cu toți frații adevărați care, de asemenea, poartă răspunderea înaintea lui Dumnezeu în diferite limbi și națiuni, privesc la ceea ce face acum Dumnezeu pentru zidirea Bisericii Sale, și nu la distrugerea pe care o provoacă Satana, hoțul și ucigașul. Întotdeauna se vede foarte clar în a cui slujbă se află cineva.

Toți cei ce-și proclamă propriile interpretări și care-i atrag pe oameni ca să-i urmeze, sunt una numai atunci când este vorba să-l prezinte drept nevrednic de încredere pe acela care poartă Cuvântul. Ei fac lucrul acesta în încercarea de a da credibilitate propriilor rătălmăciri. Cu siguranță, aceea este lucrarea dușmanului într-o deghizare evlavioasă. Numai Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci, și numai Cuvântul lui Dumnezeu este sământa originală. Mireasa autentică va fi o Mireasă-Cuvânt.

Dacă este vorba despre slujba fratelui Branham, eu am mărturisit de la început — și se poate verifica în fiecare scrisoare circulară — că el a fost omul trimis de Dumnezeu, prorocul făgăduit pentru timpul nostru. La fel am subliniat cu tărie de repetate ori că nimănui de pe pământ nu-i este permis să rătălmăcească afirmațiile fratelui Branham, spre propria pierzare (2 Pet. 3:14-18), încercând astfel să-și susțină învățăturile lor străine. Numai gândul la nenumăratele păreri și interpretări diferite date aceluiași subiect, care circulă în cadrul mesajului, va permite și celui mai simplu om să-și dea seama că nu pot fi toate corecte. Dumnezeu are un singur răspuns corect pentru fiecare subiect. În ceea ce mă privește, mesajul este Cuvântul, și Cuvântul este mesajul, la care nu poate fi adăugat nimic, și în care nimic nu poate fi schimbat. Acesta este într-o armonie desăvârșită.

Din însărcinarea LUI,
fratele Frank

Bro. Frank

A 60-a aniversare a statului Israel Mai 1948 — Mai 2008

AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „Întoarce-te, fecioara lui Israel, întoarce-te în cetățile acestea care sunt ale tale!” (Ier. 31.21).

„Când îi voi aduce înapoi dintre popoare, și îi voi strânge din țara vrăjmașilor lor, voi fi sfințit de ei înaintea multor neamuri.” (Ezech. 39.27).

„Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai poporului Meu Israel ... Îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice DOMNUL, Dumnezeul tău!” (Amos 9.14).

„De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși. Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Mat. 24.32-35).

„Vor cădea sub ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor.” (Luca 21.24).

Noi suntem generația privilegiată, căci suntem martori ai împlinirii tuturor acestor promisiuni pe care Dumnezeu le-a dat Israelului. Binecuvântăm poporul Israel în Numele DOMNULUI și urăm pace Ierusalimului! Shalom!

Invitație la călătoria aniversară - 2008

Cu voia lui Dumnezeu, avem în plan o călătorie în Israel între 5-15 mai 2008, ca să participăm la comemorarea celei de-a 60-a aniversări a existenței statului Israel. Va fi o călătorie foarte deosebită pentru toți cei ce ni se pot alătura. Vom asigura traducerea în limbile germană, engleză și franceză. Fiecare dintre călătoriile pe care le-am făcut până acum s-a dovedit o binecuvântare trainică pentru toți participanții. Ar fi frumos dacă mulți frați, surori, prieteni, și mai ales tineri ar putea să ne însoțească de data aceasta. Vă rugăm să vă aduceți aminte că aveți nevoie de pașaport și poate se va cere chiar și o viză pentru a intra în Israel, așa că verificați cerințele personale ce trebuie îndeplinite și obțineți dinainte toate actele necesare. Puteți contacta Centrul de Misiune spre a obține informații despre costul aproximativ. Țara Sfântă este o destinație de vacanță propice pentru credincioși. Vă rugăm să luați o hotărâre cât de repede și să ne aduceți la cunoștință dacă doriți să luați parte la această experiență.

Dacă doriți să primiți literatura noastră
puteți scrie la adresa de mai jos:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

De asemenea, puteți recepționa și pe internet adunările noastre lunare, care au loc în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni: sâmbătă seara, la ora 19.30 (Ora Europei Centrale), și duminică dimineața la ora 10 (Ora Europei Centrale). Predicile pot fi ascultate în șapte limbi diferite, în lumea întreagă. Adunările de la Zürich pot fi accesate online în ultima duminică a fiecărei luni, la ora 14.00 (Ora Europei Centrale), și sunt disponibile în limbile germană și franceză. Luați parte la ceea ce lucrează Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Pagină de internet: <http://www.freie-volksmission.de>
E-mail: volksmission@gmx.de sau
E.Frank@freie-volksmission.de

Telefon: +49-2151/545151
Fax: +49-2151/951293

© de autorul și publicistul E. Frank

Eu sunt un ostaș al crucii
Urmaș al Mielului
Eu nu mă tem ci-L voi vesti
Slăvind Numele Lui.

În cer pe flori nu poți fi dus
Când alții s-au luptat
Și pentru Mirele Isus
Chiar viața lor și-au dat.

Trebuie să lupt, să-nving
Doamne ajută-mă
Orice atac vrăjmaș să-l sting
Când voi fi în luptă.

**„Îmbrăcați-vă cu toată armătura
lui Dumnezeu, ca să puteți ține
piept împotriva uneltirilor
diavolului.” (Efeseni 6.11)**

Fratele Frank în locul rânduit de
Dumnezeu ca să predice
Cuvântul. Această fotografie a
fost făcută în septembrie 2007.

În primul sfârșit de săptămână din septembrie 2007, clădirea din Centrul de Misiune a fost din nou plină. Ei vin din est și din vest, ei vin din țări îndepărtate ... Ei vin ... ei vor veni până când va intra și ultimul.